

РЕШЕНИЕ

№ 4742

гр. София, 11.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 17.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **2083** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 226, чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. Закона за интеграция на хората с увреждания (ЗИХУ).

С Решение № 5560/23.10.2012 г. по адм. дело № 5911/2012 г. 13^{-ти} състав на Административен съд София – град е обявил по жалба от Т. К. К. нищожност на Заповед № 0100/14.05.2012 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане” – Район „В.”, [населено място]. Съдебното решение е било отменено от Върховния административен съд с Решение № 2294/18.02.2013 г. по адм. дело № 14728/2012 г. и делото е върнато на АССГ за ново разглеждане, като са дадени конкретни указания. С отмененото решение първоинстанционният съд не се е произнесъл относно материалната законосъобразност на оспорената заповед, а е обявил нищожността ѝ, след като е приел, че нейният издател не е бил компетентен по материя, както и че е подписана от заместващ директора на Дирекция „СП” – В., но не е била представена заповед за заместване.

В съдебно заседание жалбоподателят К. се явява лично и поддържа жалбата си. Доказателства не ангажира.

Ответникът, чрез упълномощен юрисконсулт оспорва жалбата и изразява становище за правилност на заповедта. Представя: издадена от директора – ответник Заповед № РД-09-82/03.02.2011 г., с която началникът на Отдел „Социална закрила” е оправомощен, в отсъствието на директора да подписва заповеди и други актове, описани в т. 1. Не претендира юрисконсултско възнаграждение; удостоверение, че А.

Г., която е подписала заповедта, вместо директора, е назначена на длъжност „началник на Отдел Социална закрила”. Ангажира и доказателство – разпит, на основание чл. 176, ал. 1 ГПК на директора на Дирекция „СП” – В., установяване на обстоятелството, че на 14.05.2012 г. е отсъствал физически от сградата, в която се помещава дирекцията, тъй като се е намирал във филиала, в [населено място].

Въз основа на доказателствата, съдържащи се в делото Съдът приема за установено следното.

На 20.03.2012 г. Т. К. К. предявил към директора на Дирекция „Социално подпомагане”, Район „В.” искане за отпускане на целева помощ за покупка на ларингофон, което е уважено с издадена от Заповед № 0100/ 23.03.2012 г. Молбата – декларация за отпускане на целевата помощ съдържа и изявление, че молителят е запознат с начина на отпускане и отчитане на средствата, а именно – в срок 30 дни от получаване на помощта следва да представи в дирекцията оригинална фактура, касова бележка и приемо – предавателен протокол за получаване (закупуване) на устройството. На 10.04.2012 г. по година банкова сметка на жалбоподателя била преведена сумата от 1 236 лева. На 22.04.2012 г. Т. К. е заявил във Второ районно управление „Полиция” – СДВР, че на същата дата, около 09 часа, в градинката пред Пета МБАЛ - С. неизвестно лице отнело от владението му мъжка чанта, в която била и сумата от 1 240 лева, отпусната като целева помощ за закупуване на ларингофон. По заявлението била образувана преписка № ЗМ-930/2012 г. и досъдебно производство № 930/2012 г. по описа на 02 РУП – СДВР, срещу неизвестен извършител. На 22.04.2012 г. началникът на районното управление на МВР е издал Удостоверение (л. 5 от първото дело), в което са отразени горните обстоятелства. Приложено е в административната преписка и Постановление № 17867, от 11.07.2012 г. на прокурор при Софийска градска прокуратура (л. 39), с което наказателното производство по ДП № 930/2012 г. е спряно, поради неразкриване на извършителя. След като от страна на К., в 30 – дневен срок от получаване на целевата помощ не били представени доказателства за усвояване на сумата според предназначението ѝ, от името на директора на Дирекция „Социално подпомагане” – „В.” е издадена Заповед № 0100/14.05.2012 г., с която е наредено възстановяване на получената сума от 1 236 лева. Заповедта е оспорена от К. пред Съда.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, съобразявайки указанията на касационната инстанция и разпоредбата на чл. 226 АПК приема следното от правна страна.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Заповед № 0100/14.05.2012 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане” – Район „В.”, [населено място]. За решаване на спора са приложими норми от ЗИХУ и ППЗИХУ. Основните въпроси, на които Съдът дължи отговори са: валидността на заповедта, с оглед компетентността на нейния издател; законосъобразността на заповедта, от гледна точка специалните норми на Закона и на правилника за неговото прилагане.

I. Относно валидността на оспорената заповед.

Съдът приема, че Заповед № 0100/14.05.2012 г. представлява валиден индивидуален административен акт, защото е издадена от компетентен административен орган. Директорът на дирекцията за социално подпомагане разполага с компетентност да издаде заповед, на основание чл. 43б ППЗИХУ. Този извод произтича от следните съображения.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 2 ЗИХУ определя, че „хората с трайни увреждания,

съобразно своите потребности имат право на целеви помощи за изработване, покупка и ремонт на помощни средства, приспособления, съоръжения и медицински изделия, посочени в списъците по чл. 35а, ал. 1”, като относно „условията и редът за отпускането, изплащането, изменянето и прекратяването на целевите помощи и размерите на целевите помощи по ал. 1”, ал. 5 препраща към правилника за прилагане на закона. Според чл. 42, ал. 2 ППЗИХУ компетентен да издаде, в срок 10 дни след подаване на молба-декларация заповед за отпускане или за отказ на целева помощ за покупка и ремонт на медицински изделия и/или помощни средства, приспособления или съоръжения, е директорът на дирекция „Социално подпомагане” или упълномощено от него длъжностно лице. Разпоредбата на чл. 43а, ал. 4 ППЗИХУ въвежда изискването, в срок до 30 дни от получаване на помощта правоимащото лице, негов законен представител или упълномощено от него лице представя в съответната дирекция „Социално подпомагане” оригиналната фактура и касова бележка за справка и прилага копие от двата документа, заедно с приемо-предавателния протокол за получаване на изделието. Това изискване несъмнено има отношение към задължението за контрол върху изразходването на целевата помощ, която е вид социална помощ (чл. 11, ал. 1, чл. 12, ал. 1, т. 2 от Закона за социално подпомагане). Неизпълнението му в указания срок поражда предположението, че целевата социална помощ не е била използвана според прякото предназначение, за което е предоставена – в случая, за закупуване на ларингофон. Именно поради това нормата на чл. 43б ППЗИХУ задължава лицата, неизползвали целевата помощ по предназначение, да възстановят пълния ѝ размер. В същия смисъл е и разпоредбата на чл. 45, ал. 4 ЗИХУ, според която, недобросъвестно получени средства за месечни добавки и помощи се възстановяват с лихвата по реда за събиране на държавните вземания. Както Законът, така и ППЗИХУ не сочат изрично, кой административен орган може да издаде заповед по чл. 43б. Логично е това да е органът (чл. 42, ал. 2 ППЗИХУ), който е преценил да предостави целевата помощ. От друга страна, началникът на Отдел „Социална закрила” А. Г., която е подписала Заповед № 0100/14.05.2012 г. е била овластена с изрично издадена от директора на Дирекция „СП”–„В.” Заповед № РД-09-82/03.02.2011 г. Независимо от обстоятелството, че в деня на издаването на оспорваната заповед директорът не е ползвал разрешен по съответния ред отпуск, началникът на Отдел „Социална закрила” е разполагал с правомощие да подпише заповедта, тъй като се установи, че директорът П. Г. този ден е бил извън сградата на дирекцията. Диспозитивът на Заповед № РД-09-82/03.02.2011 г. за заместване, е „при отсъствие на директора”, т.е. тя произвежда действие винаги, когато директорът отсъства, независимо по какви причини.

II. Относно законосъобразността на заповедта.

Жалбоподателят не е представил в определения с чл. 43а, ал. 4 ППЗИХУ 30-дневен срок (до 10.05.2012 г.) изискуеми документи, съответно – не е възстановил доброволно получената целева помощ. Като причина за това, както стана ясно е твърдението, че сумата е била отнета от владението му принудително, следователно, не е разполагал с нея, за да закупи ларингофона. Твърдението за принудително отнемане не е подкрепено с каквито и да било преки и/или косвени доказателства, освен удостоверението от 02 РУП – СДВР, което отразява пак твърдението на жалбоподателя. Разпоредбата на чл. 43б ППЗИХУ не държи сметка за причините, поради които целевата помощ не е била използвана по предназначение. В случая е безспорно, че тя не е използвана за закупуване на устройството, за което е

предоставена. Няма основания обаче да бъде прието, че неизползването на сумата по предназначение се дължи на причини, които са извън субективната воля на жалбоподателя. Напротив – защитната му теза дава поводи за съмнения относно неговата добросъвестност. Целите, които си поставя ЗИХУ (равнопоставеност, социална интеграция и подкрепа) се изпълняват с обществени парични средства, поради което е задължително да бъде осъществяван контрол върху тяхното изразходване. Когато не е изпълнена целта, за която е предоставена паричната сума, тя подлежи на връщане.

В заключение, Заповед № 0100/14.05.2012 г. е издадена от компетентен административен орган. Същата е мотивирана и постановена в резултат на правилно прилагане на относимите за случая и обсъдени по – горе материалноправни разпоредби. Жалбата, като неоснователна подлежи на отхвърляне.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, ал. 2 АПК Административен съд София - град, 14^{-ти} състав състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ направеното с жалбата на Т. К. К. оспорване на Заповед № 0100/14.05.2012 г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане” – Район „В.”, [населено място].

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: